

Απόφαση της Π.Ε. του NAP, 22/10/2011

28.10.11

Α. Η λαϊκή πάλη σε κρίσιμη καμπή

Η 48ωρη πανελλαδική απεργία αποτέλεσε το μεγαλύτερο πανεργατικό-παλλαϊκό ξεσηκωμό, την πιο μαζική και, κυρίως, την ανώτερη πολιτική παρέμβαση του εργατικού κινήματος και των ανερχόμενων τάσεων ταξικής ανασυγκρότησής του μετά τη μεταπολίτευση. Αυτή εκφράστηκε κυρίως με τη μορφή της γενικής πολιτικής απεργίας και σφραγίστηκε πολύμορφα και αντιφατικά από τον πολιτικό στόχο «να φύγουν η κυβέρνηση και η τρόικα, να μην περάσει αυτή η επίθεση». Στόχος που υπερέβη θετικά το άμεσο, επίσης πολιτικό αλλά κατώτερου χαρακτήρα, αίτημα για μη ψήφιση του πολυνομοσχεδίου και τα προγενέστερα για μη ψήφιση του μεσοπρόθεσμου και του μνημονίου. Αυτός ο πολιτικός στόχος ενοποίησε, σε ανώτερο, αλλά όχι ακόμη επαρκή βαθμό, τους επιμέρους αγώνες της προηγούμενης περιόδου και σφράγισε ανεξίτηλα την πολύμορφη συμμετοχή της συντριπτικής πλειονότητας των εργατικών συνδικάτων, των συντονισμών και μετώπων τους, των λαϊκών φορέων, των απεργών και των διαδηλωτών, εκτός από τις ξεπερασμένες ηγεσίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΒΕ, αρκετών ομοσπονδιών και άλλων ρευμάτων.

Στο απεργιακό διήμερο έγινε περισσότερο σαφές από κάθε άλλη στιγμή αυτό το δεκαοκτάμηνο η καταδίκη της κυβέρνησης, η οποία συνεχίζει να «πυροβολεί» άγρια τις εργατικές ανάγκες χθες με το μνημόνιο και το μεσοπρόθεσμο, σήμερα με τα χαράτσια και το πολυνομοσχέδιο, αύριο με τη λεηλασία κάθε εργατικού και λαϊκού δικαιώματος μέσω του κρατικού προϋπολογισμού 2012 και των συνεπειών που θα έχει το «κούρεμα» του χρέους στη σύνοδο της ΕΕ. Και που, σε κάθε της βήμα, δείχνει πως στόχος της δεν είναι να μειώσει το χρέος -που παρ' όλα αυτά μεγαλώνει- ούτε να σώσει τη χώρα -που βουλιάζει στην ανεργία και την εξαθλίωση- αλλά να σώσει τα κέρδη των τραπεζών και των πολυεθνικών, τους δείκτες των χρηματαγορών και το ευρώ, τσακίζοντας τον κόσμο της δουλειάς κι εκποιώντας σε ευρωπαϊκές, κυρίως γερμανικές, αλλά και σε άλλη κλίμακα, ελληνικές τράπεζες και πολυεθνικές επιχειρήσεις κάθε κοινωνική και παραγωγική υποδομή που μπορεί να εξασφαλίσει στο λαό μια καλύτερη ζωή.

Οι εργαζόμενοι έφτασαν στο σταθμό της 19-2-/10 μέσα από μια πορεία αγώνων: με απεργίες, κινητοποιήσεις, κλαδικές μάχες διάρκειας όπως ο σημαντικός αγώνας στους ΟΤΑ, καταλήψεις δημόσιων κτηρίων, σχολείων και σχολών, συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα και τις άλλες πλατείες της χώρας. Με γενικευμένες διαθέσεις απειθαρχίας στον κόσμο της δουλειάς (κινήματα «δεν πληρώνουμε», άρνηση πολιτικής επιστράτευσης στους ΟΤΑ, ανυπακοή σε εισαγγελικές εντολές κ.λπ.). Μέσα από μια πορεία που έφερε στο ίδιο χαράκωμα τους εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα -παρά τις επίμονες προσπάθειες που έγιναν να στραφούν οι μεν εναντίον των δε- και, προοπτικά, τους Έλληνες εργαζόμενους με τους Αμερικανούς που κινητοποιήθηκαν στο Ουισκόνσιν και τη Γουόλ Στριτ, τους Αιγύπτιους της πλατείας Ταχρίρ και τους Πορτογάλους και Ιρλανδούς που αντιπάλεψαν τα δικά τους μνημόνια, του Χιλιανούς και τους Ισπανούς της Πουέρτα δελ Σολ.

Επομένως, **η διήμερη απεργία αποτελεί ένα ανώτερο ποιοτικό βήμα** στην παρατεταμένη ταξική αντιπαράθεση που ξεκίνησε με το μνημόνιο. Βήμα σε σχέση ακόμα και με τις απεργίες στις 5 Μάη 2010 και τον Ιούνιο 2011, που πρόβαλαν κυρίως το σχετικά κατώτερο πολιτικό αίτημα «να μην περάσουν τα μέτρα», παρά την ύπαρξη προωθημένων πολιτικά αιτημάτων στο εσωτερικό τους. Επιπροσθέτως, συνιστά κι ανώτερο βήμα σε σχέση με τη θετική παρακαταθήκη του «κινήματος των πλατειών», διότι εργαζόμενοι και λαϊκά στρώματα, όχι βέβαια καθολικά, αλλά σε πολύ μεγάλα τμήματα, συμμετείχαν στις πολύμορφες κινητοποιήσεις, όχι ως «ατομοκεντρικές συλλογικότητες» αλλά ως «συλλογικά υποκείμενα», μέσω των συνδικάτων, των μαζικών φορέων, αλλά και συνελεύσεων σε χώρους δουλειάς και τις γειτονιές.

Αποτελεί, ταυτόχρονα, ένα σταθμό στην πάλη του ελληνικού λαού ενάντια στο σφαγείο της κυβέρνησης, της ΕΕ, του ΔΝΤ και του κεφαλαίου. Με όλο και πιο μαζική την απόφαση των εργαζομένων για ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης, για να «πάρουν πίσω» τα κλεμμένα σε μισθούς, υγεία, παιδεία, για την ίδια τη ζωή και το μέλλον τους. Την απόφαση τους να βάλουν τέλος στη λαομίσητη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, στην πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ.

Θετικό στοιχείο αποτελεί, επίσης, το γεγονός ότι κάποια τμήματα εργαζομένων και νεολαίας κατανοούν την ανάγκη γενικότερης πολιτικής ανατροπής-προοπτικής και μάλιστα στο έδαφος του μαζικού αγώνα και αναζητούν ή προσεγγίζουν ένα πλαίσιο αντισυστημικής ανατροπής και θέτουν αγωνιωδώς το ερώτημα με ποιο μέτωπο, με ποιες μορφές και ποια όργανα.

Μέχρι τώρα, το πολιτικό σύνθημα «να πέσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ - Να φύγει η τρόικα» το υιοθετούσαν, με όποιες αντιφάσεις, οι δυνάμεις γύρω από το Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων και την Επιτροπή «Δεν χρωστάμε, δεν πληρώνουμε, δεν πουλάμε». Στην πλατύτερη και βαθύτερη υιοθέτησή του στη 48ωρη απεργία συνέβαλε η αποδοχή του αιτήματος από δυνάμεις της βάσης της ΠΑΣΚΕ, οι οποίες απεγκλωβίζονται από το ΠΑΣΟΚ ιδιαίτερα στο δημόσιο και στους ΟΤΑ. Η αποδοχή του από αγωνιζόμενα λαϊκά και εργατικά τμήματα που απεγκλωβίζονται από τα αστικά κόμματα γενικότερα. Συνέβαλε, επίσης, η έστω και καθυστερημένη και ατελής υιοθέτηση από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ του αιτήματος «κάτω η κυβέρνηση και τα κόμματα της πλουτοκρατίας».

Αυτήν ακριβώς την ανοδική τάση να παίξει το εργατικό και λαϊκό κίνημα σχετικά αυτοτελή πολιτικό ρόλο ανατροπής, επιδίωξε να χτυπήσει η, πολιτικά σχεδιασμένη και με ενεργοποίηση μηχανισμών κρατικής προβοκάτσιας, κυβερνητική επίθεση κατά της συγκέντρωσης 20/10 στο Σύνταγμα που στηρίχτηκε στη δολοφονική επίθεση σε βάρος του ΠΑΜΕ και άλλων αγωνιστών του κινήματος και της Αριστεράς, εκ μέρους των ομάδων τυφλής, μηδενιστικής, καταστροφικής και αστικού τύπου βίας που δρουν κάτω από το πέπλο του αναρχισμού. Επίθεση η οποία αξιοποίησε και συνδέθηκε με τμήματα του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου, που κινούνται σε μια λογική «ενδοκινηματικού εμφυλίου», δρουν στις πλάτες του κινήματος και ενάντια σε αυτό. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτά τα ρεύματα δεν αγωνίζονται για το στόχο «κάτω η κυβέρνηση -έξω η τρόικα», στο όνομα του «ατομικού αναρχισμού» και της «εδώ και τώρα ρήξης» με φετιχισμό των «συγκρουσιακών» μορφών πάλης μέσω μηχανισμών και όχι μέσω του ίδιου του μαζικού κινήματος των εργαζομένων.

Στο επίπεδο του γενικότερου συσχετισμού δυνάμεων πρέπει να εκτιμήσουμε ότι ο αστικός συνασπισμός εξουσίας έχει υποστεί σημαντικές ρωγμές. Αυτές οφείλονται, αναμφίβολα, στις οξυνόμενες εσωτερικές του αντιθέσεις, στις ενδοϊμπεριαλιστικές συγκρούσεις στην ΕΕ ιδιαίτερα, στη διάρρηξη των κοινωνικών του συμμαχιών με μικρομεσαία στρώματα και τους υπαλλήλους στο δημόσιο και τις ΔΕΚΟ. Το νέο, όμως, το δυναμικό δεδομένο είναι η αδυναμία του να καθυποτάξει και να ενσωματώσει τις ανερχόμενες, μέσα από ανόδους και καθόδους, όλο και πιο πολιτικές, ανατρεπτικές μαζικές αγωνιστικές τάσεις του εργαζόμενου λαού.

Ωστόσο, ακόμα και αυτός ο σχετικά προωθημένος γενικός πολιτικός χαρακτήρας, οι μορφές πάλης, ο βαθμός οργάνωσης, συνείδησης και προοπτικής των σημερινών αγώνων και του οργανωμένου εργατικού-λαϊκού κινήματος είναι ακόμη κατά πολύ κατώτερα των απαιτήσεων για μια νικηφόρα αναμέτρηση με την επίθεση του κεφαλαίου, της κυβέρνησης, του αστικού πολιτικού συστήματος, της ΕΕ, του ΔΝΤ και των ΗΠΑ.

Το γενικό πολιτικό αίτημα «Κάτω η κυβέρνηση - Έξω η τρόικα - Να μην περάσει η επίθεση» αδύνατα συνδέεται με τη γενικότερη ανατρεπτική και αντικαπιταλιστική-επαναστατική προοπτική. Τουναντίον ηγεμονεύεται από τη μεγάλη επιρροή και επίδραση κοινοβουλευτικών αυταπατών για την επιβολή του, καθώς και για την πολιτική προοπτική του. Όλες σχεδόν οι άλλες τάσεις του αγώνα, εκτός από την αντικαπιταλιστική επαναστατική αγωνιστική πτέρυγα- και αυτή με αντιφάσεις, στον έναν ή στον άλλο βαθμό, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, κινούνται κατά βάση με μια κοινοβουλευτική-θεσμική προοπτική, χωρίς σαφή συνείδηση των μέσων, των μορφών, των οργάνων και των «όπλων» που θα εξασφαλίσουν την ανατροπή της επίθεσης. Τα στοιχεία αυτά ελλοχεύουν τεράστιους κινδύνους για την ενσωμάτωση ή και την καταστολή του σημερινού αναπτυσσόμενου πολιτικοποιημένου μαζικού κινήματος.

Ταυτόχρονα, ενώ έχουν γίνει σοβαρά βήματα στο πολιτικό-κοινωνικό πρόγραμμα, κάτω και από την επίδραση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το μαζικό κίνημα απέχει πολύ από το να έχει κατακτήσει μια ενιαιοποίηση στη βάση εργατικών, λαϊκών, αντικαπιταλιστικών στόχων ανατροπής. Μαζί με αυτό, τα βήματα στο συντονισμό και, πολύ περισσότερο, στη μετωπική ενοποίησή του, με ανεξάρτητα όργανα εργατικής και λαϊκής πάλης είναι εξαιρετικά αναντίστοιχα.

Το ζητούμενο για την αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά είναι να αξιοποιηθεί αυτό το αποφασιστικό βήμα για να συγκροτηθεί ένα νέο απειλητικό μαζικό εργατικό και λαϊκό κίνημα, που μπορεί να ρίξει την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και κάθε κυβέρνηση του κοινωνικού πολέμου και να ανατρέψει τη βάρβαρη αντιλαϊκή επίθεση. Που μπορεί να κάνει δική του υπόθεση τη διαγραφή του τοκογλυφικού χρέους, τη ρήξη-αντικαπιταλιστική έξοδο από ευρώ-ΕΕ, την εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση των ιδιοκτητών τους και με εργατικό έλεγχο των τραπεζών, των κοινωνικών υπηρεσιών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας. Να βάλει φρένο στις απολύσεις και τις ιδιωτικοποιήσεις, να πάρει πίσω το κλεμμένο εισόδημα και την υγεία-παιδεία που λεηλατούν, ζήτημα που αποτελεί το καθοριστικό πεδίο της σύγχρονης κοινωνικής και πολιτικής αντιπαράθεσης.

B. Εντείνονται πολιτική-οικονομική κρίση και διεργασίες

Φόντο των εξελίξεων αυτών είναι η δραματική περιπλοκή της κρίσης που μαστίζει όλο τον καπιταλιστικό κόσμο και ιδιαίτερα την ευρωζώνη και την Ελλάδα. Συνολικά, τρία χρόνια μετά το ξέσπασμά της φαίνεται καθαρά ότι η κρίση εισέρχεται σε μια νέα περίοδο -χρηματοπιστωτική, κρίση του ευρώ, «κρίση χρέους», παγκόσμια ύφεση- ενώ οι ιμπεριαλιστικές και ενδοαστικές αντιθέσεις οξύνονται στο έπακρο, πράγμα που σηματοδοτεί μια περίοδο διεθνούς, ίσως και παγκόσμιας καπιταλιστικής αστάθειας.

Το καπιταλιστικό σύστημα και οι εκπρόσωποί του μοιάζουν αμήχανοι και χωρίς βιώσιμες κοινωνικές και πολιτικές λύσεις απέναντι σε αυτή την ιστορική κρίση. Αυτό τούς βυθίζει σε έναν κυκεώνα ανταγωνισμών - με προοπτική ακόμη και πολεμικών- και κάνει ηγέτες που μόλις πριν προβάλλονταν ως γίγαντες να φαντάζουν ως νάνοι και αστικούς θεσμούς που ως χτες εμφανίζονταν πανίσχυροι να κλονίζονται σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Κυρίως όμως τους ωθεί σε μια κανιβαλική επίθεση στον «εχθρό λαό», στην Ελλάδα, στην ΕΕ

και παγκόσμια με αλληπάλληλα κύματα μνημονίων, μεσοπρόθεσμων και πολυνομοσχεδίων. Σε αυτή την ενιαία στρατηγική μπορεί να δημιουργήσει ρήγματα και όξυνση στις εσωτερικές αντιθέσεις του αστικού στρατοπέδου, η αναγκαία γενικότερη άνοδος και ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και της αριστεράς,.

Πιο έντονα αυτά τα αδιέξοδα και οι ανταγωνισμοί εμφανίζονται στην ΕΕ, που σπαράσσεται από οξύτατες αντιθέσεις που, μαζί με την κρίση, απειλούν το ευρώ. Εντούτοις, κυρίαρχη ακόμη τάση φαίνεται να είναι η σωτηρία του ευρώ, πρωτίστως με άγρια αντιλαϊκά μέτρα, καθώς και με παρεμβάσεις δημοσιονομικού και χρηματοπιστωτικού χαρακτήρα, και με μέτρα που θα ενισχύουν τη λεγόμενη «ενιαία οικονομική διακυβέρνηση», τις μεγάλες δυτικοευρωπαϊκές πολυεθνικές, τον έλεγχο-τιμωρία των δημοσιονομικά απείθαρτων χωρών και τον ηγεμονικό ρόλο των υπερεθνικών έναντι των εθνικών αστικών θεσμών.

Σε αυτές τις συνθήκες, το χάσμα ανάμεσα στον εργαζόμενο λαό και τους νέους, και στον καπιταλισμό, την αγορά, την ΕΕ, την κυβέρνηση, το πολιτικό τους σύστημα βαθιάει και διευρύνεται. Όλο και λιγότεροι πλέον μπορούν να ελπίζουν στο ΠΑΣΟΚ -με ή χωρίς Παπανδρέου-, στη ΝΔ -ως κυβέρνηση ή ως αντιπολίτευση- ή σε «κυβέρνηση εθνικής ενότητας». Όλο και λιγότεροι μπορούν να πιστέψουν ότι η λύση μπορεί να δοθεί από το σάπιο πολιτικό σύστημα και τις εκλογές. Όλο και λιγότεροι μπορούν να ποντάρουν για μια καλύτερη ζωή στην ΕΕ, την «παγκοσμιοποίηση», τις αγορές. Όλο και λιγότεροι μπορούν να πιστέψουν ότι ο καπιταλισμός και η μισθωτή σκλαβιά είναι ο μοναδικός υπαρκτός ή ο καλύτερος δυνατός κόσμος. Αυτή είναι η βάση της οξύτατης και ιστορικού χαρακτήρα πολιτικής κρίσης που μαστίζει τον ελληνικό καπιταλισμό, χέρι-χέρι με την οικονομική κρίση.

Στο πλαίσιο αυτό είναι φανερό ότι την αμέσως επόμενη περίοδο θα εκδηλωθούν γενικότερες πολιτικές εξελίξεις και στη χώρα μας για τις οποίες πρέπει να συζητήσουμε και να προετοιμαστούμε πολιτικά και οργανωτικά.

Το κεφάλαιο και η τρόικα επιδιώκουν μια σταθεροποίηση του αστικού πολιτικού συστήματος (όσο αυτό είναι δυνατό, στις υπάρχουσες συνθήκες), για να προχωρήσει η επίθεση, καταρχήν χωρίς εκλογές, αλλά χωρίς να αποκλείουν και το ενδεχόμενο αυτό, εάν τους είναι αναγκαίο. Αυτή τη στιγμή, προβάλλεται ανοικτά μια εκλογική, κοινοβουλευτική επιλογή ανάσχεσης της ανοδικής τάσης του μαζικού κινήματος, ώστε να πάρουν οι αστικές δυνάμεις μια «ανάσα» για την προώθηση της επίθεσης. **Οι πρόωρες εκλογές είναι σοβαρό ενδεχόμενο για το αμέσως ερχόμενο διάστημα**, για μια αλλαγή του κύριου διαχειριστή της κρίσης και της επίθεσης, με διάφορες παραλλαγές. Επιδιώκουν βάθεμα της συναίνεσης στις «κορυφές», με πιθανό κορμό τη Νέα Δημοκρατία, η οποία, όμως, δεν εμφανίζει κάποια ουσιαστική διαφορά στρατηγικής. Ταυτόχρονα, σημαντικά τμήματα του αστικού συνασπισμού εξουσίας, αντιμετωπίζουν και το ενδεχόμενο ριζικής αναδιάταξης του πολιτικού τους προσωπικού για δημιουργία «κυβέρνησης εθνικής ενότητας και σωτηρίας», από το παρόν ανυπόληπτο κοινοβούλιο. Όμως, η επιδιωκόμενη συναίνεση των αστικών δυνάμεων πάνω στις βασικές πολιτικές θέσεις της προωθούμενης επίθεσης **είναι δυνατόν να εντείνει την ανυποληψία του αστικού πολιτικού κόσμου συνολικά** και να επιταχύνει την αποδέσμευση πλατύτατων μαζών από τις αστικές δυνάμεις συνολικά.

Ο συνδυασμός της τεράστιας όξυνσης των κοινωνικών προβλημάτων με τα εκρηκτικά αδιέξοδα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και του «προγράμματος διάσωσης» του ελληνικού καπιταλισμού, καθώς και η απονομιμοποίηση του αστικού δικομματισμού και της κυρίαρχης πολιτικής, **δημιουργούν έδαφος για μεγάλης κλίμακας πολιτικά ακόμα και εξεγερτικά εν δυνάμει επαναστατικά γεγονότα** το επόμενο διάστημα. Το κρίσιμο, επομένως, ζήτημα για την αποτελεσματικότητα των αγώνων και την ανάπτυξη του αντικαπιταλιστικού-επαναστατικού ρεύματος εντός τους είναι η ενίσχυση των πιο «στρατηγικών» αντικαπιταλιστικών χαρακτηριστικών στην παρέμβασή μας, η αναβάθμιση του επαναστατικού πυρήνα του προγράμματός μας.

Γ. Ποιος είναι ο άμεσος πολιτικός μας στόχος; ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ και ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΓΩΝΑ με στόχο την ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ κυβέρνησης και επίθεσης για βαθιά ρήγματα αντικαπιταλιστικής ανατροπής

1. Μετά τον κόμβο της απεργίας, όλα είναι διαφορετικά.

Κι όλα δείχνουν πως μπαίνουμε στην καρδιά μιας αναμέτρησης που όμοιά της δεν έχει ξαναγνωρίσει η Ελλάδα μεταπολεμικά. Οι σημερινές συνθήκες απαιτούν να βγει στο προσκήνιο ο εργαζόμενος λαός και το κίνημά του και να μη χρησιμοποιηθεί ως διαπραγματευτικό χαρτί για λογαριασμό του ελληνικού κεφαλαίου απέναντι στην τρόικα ή ως δεξαμενή ψήφων για την άνοδο των ποσοστών διάφορων κομμάτων και δυνάμεων.

«Μπροστά και οργανωμένος ο λαός, για τη νίκη και την ανατροπή!» Της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αλλά και γενικά της αντεργατικής επίθεσης και όσων την προωθούν. Αυτό είναι το κεντρικό ζητούμενο της περιόδου.

Και στο ερώτημα «πώς η αναγκαιότητα αυτή μπορεί να γίνει πράξη σήμερα;» απαντάμε:

Με τον **αναγκαίο ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ μετασχηματισμό** αυτής της πρωτόγνωρης μαζικής ζώνης του αγώνα σε ένα πιο **πλατύ, πολύμορφο, βαθύτερα πολιτικό μαζικό εργατικό και λαϊκό κίνημα διαρκείας που θα καταγράφεται σε κάθε χώρο και μέτωπο αλλά και συνολικά.**

Με τη συγκρότηση, με άλλα λόγια, ενός κοινωνικού μετώπου αγώνα ανατροπής της άθλιας ταξικής κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και συνολικά του μαύρου μετώπου ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, για να σαρωθεί η χούντα κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ, για την απαλλαγή από τη δικτατορία των αγορών, των τραπεζιτών, του κέρδους και της ΕΕ. Ενός μετώπου που, και με την εμπειρία του, θα κατακτά την αναγκαία προοπτική της επαναστατικής ανατροπής του βάρβαρου καπιταλισμού της εποχής μας. Κρίσιμο ζητούμενο, στην κατεύθυνση αυτή, είναι ο σχηματισμός ανεξάρτητων οργάνων επιβολής της λαϊκής-εργατικής θέλησης, στο πλαίσιο της ανερχόμενης λαϊκής πάλης και της πορείας ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, όπως και κάθε άλλος διαχειριστής, πρέπει να πέσει, όχι όμως με τρόπο που θα καθορίσει η συντεχνία μεγαλοεκδοτών, τραπεζιτών και τρόικας, είτε σε όφελος της ΝΔ είτε με άλλη εναλλακτική του σάπιου πολιτικού συστήματος. Αλλά από ένα τέτοιο κοινωνικό μέτωπο αγώνα, σε όφελος του εισοδήματος, των ελευθεριών και του μέλλοντος των εργαζομένων και των παιδιών τους. Η μεγαλειώδης απεργία δείχνει το δρόμο για να στείλουμε στη χωματερή την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και κάθε κυβέρνηση που επιτίθεται στα δικαιώματά μας.

Ένα τέτοιο κοινωνικό μέτωπο αγώνα απαντά στη διάχυτη ανάγκη για μια ισχυρή και αξιόπιστη δύναμη αγώνα, αντίστασης και ανατροπής. Υπερβαίνει τον κατακερματισμό των αντιδράσεων, την πολυδιάσπαση του αγωνιστικού μπλοκ και την αποπολιτικοποίηση-αφοπλισμό των επιμέρους αγώνων. Συσπειρώνει τη μεγάλη μάζα των εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα και οριοθετείται σε ταξική βάση και με τη δύναμη των πρωτοβάθμιων σωματείων, των συνελεύσεων και του συντονισμού τους από την υποταγμένη τακτική των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

2. Πώς μπορεί να γίνει αυτό;

Το μέτωπο αυτό θα προωθεί και θα στηρίζεται στη συνέχιση και κλιμάκωση του αγώνα όλων των εργαζομένων στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, των ανέργων, της νεολαίας, των μεταναστών εργατών, των εργατών γης, αλλά και των συνθλιβόμενων αυτοαπασχολούμενων και της φτωχής αγροτιάς. Που, και με τη δική τους εμπειρία και από τους δικούς τους δρόμους, θα συντονίζουν την πάλη τους, θα αναβαθμίζουν προγραμματικά και οργανωτικά την αγωνιστική ταξική τους ενότητα σε ένα ανώτερο επίπεδο και θα συγκροτούν τη δική τους συμμαχία.

Θα συγκροτείται με πολιτικό περιεχόμενο που διεκδικεί μια καλύτερη ζωή, αντάξια των δυνατοτήτων της εποχής κι όχι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα που ορίζουν το ΔΝΤ, η ΕΕ, ο ΣΕΒ, τα κέρδη, οι αγορές κι οι τοκογλύφοι τραπεζίτες:

- να καταργηθούν οι αντιλαϊκοί νόμοι, τα μνημόνια και όλα τα αντιλαϊκά προγράμματα και μέτρα, για να πάρουν πίσω οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα όλα τα κλεμμένα της τελευταίας διετίας αλλά και τα προηγούμενα, με σύνθημα «δεν χρωστάμε, δεν πληρώνουμε, δεν πουλάμε, τους ανατρέπουμε»

-την ανατροπή της πολιτικής ΕΕ-ΔΝΤ, των πολυεθνικών και Ελλήνων ολιγαρχών του πλούτου.

-την ανατροπή της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και κάθε κυβέρνησης που υλοποιεί αυτή την πολιτική.

- με παύση πληρωμών στους τοκογλύφους και διαγραφή του χρέους, απελευθέρωση από τα δεσμά του χρέους, του ευρώ, της ΕΕ, της δικτατορίας των αγορών, του κέρδους και των τραπεζών.

-έξω η τρόικα- έξω από το ευρώ και την ΕΕ από τη σκοπιά των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων και της κοινωνικής χειραφέτησης

-οι τράπεζες στο δημόσιο, με εργατικό έλεγχο χωρίς αποζημίωση και καμιά λαϊκή επιβάρυνση. Διαγραφή όλων των χρεών ανέργων, εργαζόμενων και φτωχών νοικοκυριών. Προστασία των όποιων οικονομιών των εργατικών και λαϊκών οικογενειών.

-όχι στη φτώχεια, την πείνα και την ανεργία, ανακατανομή του πλούτου που παράγεται από τους εργαζόμενους μέχρι την κατάργηση του σφετερισμού του από μια χούφτα ελλήνων και ξένων καπιταλιστών, με ταυτόχρονο χτύπημα στις μορφές ιδιοκτησίας του μεγάλου κεφαλαίου

- κατάκτηση του δικαιώματος του «έθνους των εργαζομένων» να καθορίζει τις τύχες του και τις τύχες της χώρας. Ανατροπή του καθεστώτος «επιτροπείας-οικονομικής δυναστείας» της ΕΕ, των πολυεθνικών, των τραπεζιτών, καθώς και των δεσμεύσεων που κρατούν αλυσοδεμένους τους εργαζόμενους στους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς του κεφαλαίου, διεθνούς και ελληνικού, και στους ντόπιους υπηρέτες του

-πραγματική δημοκρατία - λαϊκή κυριαρχία. Όχι στο νέο απολυταρχισμό και την καταστολή. Δημιουργία εργατικών και λαϊκών συνελεύσεων, επιτροπών και οργάνων πάλης παντού ως μέσων έκφρασης, διεκδίκησης κι

επιβολής της λαϊκής θέλησης.

Σε αυτό το στόχο καλούμε να στρατευθούν ενωτικά και με κοινή δράση όλα τα ρεύματα του αγώνα ενάντια στην αντιδραστική πολιτική, όλη η Αριστερά. Με το δικαίωμα ξεχωριστής συμβολής κάθε συνιστώσας και ρεύματος, με βάση τις απόψεις και το γενικότερο πρόγραμμά τους, με όρους ισοτιμίας και δημοκρατίας του κινήματος. Αλλά και με δημόσια πολιτική δέσμευση για ανάληψη κοινών πρωτοβουλιών. Με αυτή την έννοια, απευθύνουμε δημόσια ως ΝΑΡ -μέσω και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ- αυτή την πρόταση προς το ΚΚΕ, τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, τις μαχόμενες δυνάμεις του αντικαπιταλιστικού πολιτικού δυναμικού, τις πρωτοπόρες δυνάμεις μέσα στο εργατικό κίνημα και τη ριζοσπαστική νεολαία.

Σε αυτό το μέτωπο αγώνα και ανατροπής νους και καρδιά είναι οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα και η πάλη τους. Οι αγωνιστικές εμπειρίες του προηγούμενου δεκαοκτάμηνου δείχνουν πως **είναι αδύνατον να ηττηθεί η επίθεση χωρίς την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος,** χωρίς τομή και αλλαγή σελίδας στο περιεχόμενο, την πολιτική κατεύθυνση, τον τρόπο οργάνωσης και τις μορφές πάλης, χωρίς την ύπαρξη παντού ενός πολιτικοποιημένου και πολιτικά επικίνδυνου μαζικού κινήματος, που θα κατακτά το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ανατροπής. Που θα κλιμακώνει την πάλη του σε κάθε χώρο και συνολικά και χτίζοντας από τα κάτω τη δική του πανίσχυρη αγωνιστική ταξική ενότητα. Κατακτώντας ένα ανώτερο επίπεδο συντονισμού και αλληλεγγύης των αγωνιζόμενων κλάδων, κόντρα στο «διαίρει και βασιλεύει» της κυβέρνησης. Συνδέοντας την πάλη σε κάθε μέτωπο με το μεγάλο αγώνα για την ανατροπή της επίθεσης και κάθε κυβέρνησης που την προωθεί, για διαγραφή του χρέους και έξοδο από τη λυκοφωλιά του ευρώ και της ΕΕ, για εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο των τραπεζών, των ΔΕΚΟ, των στρατηγικών παραγωγικών μονάδων. Κατακτώντας μορφές-λογικές συσπείρωσης και πάλης που θα στηρίζονται στους εργαζόμενους, στις συνελεύσεις, στη δημοκρατία του κινήματος, στη συλλογική δράση όλων των εργατικών τμημάτων.

Σε αυτό το μέτωπο, εκτός από τους εργαζόμενους, έχουν τη δική τους θέση οι φτωχοί αγρότες, οι ελευθεροεπαγγελματίες, οι μικροέμποροι, που ρίχνονται στη φτώχεια από την κυρίαρχη πολιτική και βλέπουν πως το μέλλον τους βρίσκεται όχι στο χτες της κοινωνίας της αγοράς αλλά στη συμπαρατάξη με την εργαζόμενη πλειοψηφία και στο αύριο της επαναστατικής ανατροπής και της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Ξεχωριστή θέση έχει και η νεολαία, φοιτητική κι εργαζόμενη, το κυριότερο θύμα της αντιλαϊκής επίθεσης, που καλείται να ζήσει χειρότερα από τους γονείς της, σε ένα κόσμο όπου οι μεγάλες της δυνατότητες θα ακυρώνονται στο βούρκο της ανεργίας και της φτώχειας, της εκπαίδευσης χωρίς βιβλία και με υποταγή στην αγορά.

Ένα τέτοιο μέτωπο αγώνα και ανατροπής θα χτίζεται από τη συμπαρατάξη στον αγώνα όλων των μαχόμενων συνδικάτων, πρωτοβάθμιων σωματείων, επιτροπών αγώνα, συλλογικοτήτων ανέργων ή ελαστικά εργαζόμενων, ακόμα και ομοσπονδιών, λαϊκών συνελεύσεων, κινήσεων ανυπακοής σε χαράτσια κλπ, της κίνησης «Δεν χρωστάμε-δεν πουλάμε-δεν πληρώνουμε», συλλόγων ή πρωτοβουλιών, φορέων των αυτοαπασχολούμενων, αγροτών, νεολαίας, μεταναστευτικών συλλογικοτήτων κ.λπ. Αντικείμενο συστηματικής και όχι τυπικής απεύθυνσης, σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να είναι οπωσδήποτε οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, καθώς και συνδικάτα που ελέγχονται από δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ που διαφοροποιούνται από τον υποταγμένο συνδικαλισμό ΓΣΕΕ-ΑΔΑΔΥ.

Βασικός μοχλός αυτής της προσπάθειας θα είναι ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων και οι αντίστοιχες πρωτοβουλίες πρωτοβάθμιων σωματείων. Για να παίξει ο Συντονισμός αυτό το ρόλο πρέπει το επόμενο διάστημα να γίνουν βήματα στο πολιτικό του πλαίσιο, στην δημοκρατική λειτουργία συνελεύσεων (με υπέρβαση των πρακτικών συνεννοήσεων κορυφής), στην πλατιά συσπείρωση αγωνιζόμενων σωματείων, στην ανάπτυξη αυτοτελούς αγωνιστικού σχεδίου (κι όχι μιας πρακτικής που απλώς ακολουθεί τις πρωτοβουλίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ). Να αποκτά όσο είναι το δυνατόν πιο μόνιμη μορφή συσπείρωσης και να συμβάλει στον συντονισμό από τη βάση σε κλάδους ειδικά του ιδιωτικού τομέα και των ΔΕΚΟ όπου έχουμε

μικρές η ελάχιστες δυνάμεις. Στην ενοποίηση όλων των συντονιστικών αγώνα πάνω σε γραμμή συνέχειας και κλιμάκωσης του αγώνα ενάντια στον αντιλαϊκό προϋπολογισμό 2012, στη μάχη των κλαδικών συμβάσεων, κατά των απολύσεων ειδικά στον ιδιωτικό τομέα. Με δημιουργική υπέρβαση της λογικής επιστροφής «στις μάχες του χώρου» και με διαδικασίες εκλεγμένων και ανακλητών αντιπροσώπων συνελεύσεων από όλα τα μαχόμενα ρεύματα.

Η παρέμβαση μας δεν εξαντλείται, βεβαίως, στο Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Είναι μείζονος σημασίας να οργανωθούν μάχες σε χώρους και κλάδους καθώς και, ειδικές και γενικές, μορφές συντονισμού (π.χ. φορέων του δημοσίου που καταργούνται). Έτσι ώστε το κοινωνικό μέτωπο ανατροπής να τροφοδοτείται και από πάνω και από κάτω.

3. Η Αριστερά αλλάζει και καταξιώνεται πρωτοπορώντας στην πάλη για την ανατροπή.

Στην οικοδόμηση ενός τέτοιου αγωνιστικού κοινωνικού μετώπου ανατροπής οφείλει να είναι παρούσα κάθε ριζοσπαστική δύναμη, κάθε αριστερή οργάνωση. Στο μέτωπο αυτό εκφράζεται η εργατική-αριστερή αντίληψη για την προτεραιότητα του κοινωνικού-πολιτικού, «εξωκοινοβουλευτικού» αγώνα σε σχέση με την αναμονή των εκλογών, τα εκλογικά σενάρια, το 'θεσμικό' δρόμο και τις συνεργασίες της Αριστεράς σε μίνιμουμ επίπεδο για τις εκλογές.

Στο κοινωνικό μέτωπο ανατροπής πρέπει να κατακτηθεί ένα ανώτερο επίπεδο κοινής δράσης της Αριστεράς και κάθε ριζοσπαστικής δύναμης, τέτοιο που θα ενισχύει την πάλη, θα ευνοεί το διάλογο, θα δίνει φτερά και προοπτική στον αγώνα. Το κοινωνικό αυτό μέτωπο, η κοινωνική αυτή συμμαχία **στη βάση του σαφούς πολιτικού στόχου για ανατροπή της επίθεσης με λαϊκό αγώνα** και εργατική ηγεμονία, πρέπει να αποτελέσει το κεντρικό ζήτημα των συζητήσεων στην Αριστερά.

Στην κατεύθυνση αυτή, πρέπει να δούμε πιο συγκεκριμένα τα ρεύματα που συμμετέχουν στον αγώνα:

Το αγωνιστικό ρεύμα του «κομμουνιστικού ρεφορμισμού», με κύριο φορέα το ΚΚΕ, έκανε μια αναπροσαρμογή με το «κάτω η κυβέρνηση», η οποία επέδρασε μεν θετικά στο μαζικό κίνημα, αλλά με οξύτατες αντιφάσεις, απόρροια των γενικότερων στρατηγικών και τακτικών επιδιώξεών του. Αρνείται μια ανατρεπτική γραμμή ανάπτυξης του κινήματος και επιτίθεται συχνά με εχθρικό τρόπο σε κάθε άλλο ρεύμα του αγώνα και ιδιαίτερα προς τα αριστερά του. Στην πολιτική του γραμμή δεν υιοθετεί ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ανατροπής, ούτε την ανάγκη οργάνων επιβολής της λαϊκής θέλησης που υπερβαίνουν τον κομματικό έλεγχο. Παρότι αντιπαράκειται με τον «αριστερό κυβερνητισμό» προτείνει στην ουσία μια «λαϊκή κυβέρνηση» σε μια αντιμονοπωλιακή «λαϊκή εξουσία». Πρόκειται, βασικά, για μια κοινοβουλευτική γραμμή αναδιάταξης του πολιτικού σκηνικού, με ισχυροποιούμενο τον κομματικό του ρόλο και με το λαϊκό κίνημα σε ρόλο υποστηρικτή-τροφοδότη της κομματικής ενίσχυσης. Αυτές οι αντιφάσεις, αργά ή γρήγορα, θα οδηγήσουν σε νέα απόσταση της κορυφής του ΚΚΕ από τη βάση του. Χωρίς να υποτιμάται η γενικότερη-ιστορική, σε σχέση με την επαναστατική πτέρυγα, συγκρότηση της θεωρητικής και στρατηγικής γραμμής του, είναι γεγονός ότι ανοίγονται δυνατότητες για αξιοποίηση αυτών των αντιφάσεων προς όφελος του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Στην κατεύθυνση αυτή αρνούμαστε, αποφασιστικά και από ταξικές θέσεις κάθε εμπλοκή στον ενδοαριστερό «εμφύλιο» που προωθούν δυνάμεις αυτού του χώρου και που συχνά αποκτούν χαρακτήρα χυδαίας επίθεσης στο ΝΑΡ, τη ν ΚΑ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τους αγωνιστές τους, όπως π.χ. στα Γιάννενα.

Στο ευρύτερο ρεύμα της «αριστερής σοσιαλδημοκρατίας» και του «ριζοσπαστικού ευρωκομμουνισμού», ο Συνασπισμός και, με διαφορετικό τρόπο και αντιφάσεις, ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά τη συμμετοχή σημαντικών τμημάτων τους στο κίνημα, ακολουθεί μια ακραιφνώς κοινοβουλευτική-διαχειριστική

γραμμή με την προοπτική της «αριστερής κυβέρνησης». Ο ΣΥΝ «αναθέτει» στο μαζικό κίνημα έναν ακόμη κατώτερο ρόλο από το ΚΚΕ: ως «διαπραγματευτικό ατού» της κυβέρνησης, ακόμη και της ελληνικής ολιγαρχίας, απέναντι στην τρόικα. Αυτή η γραμμή τον οδηγεί σε «επαφές» και με το «αγωνιστικό πατριωτικό τόξο» και με το «βαθύ ΠΑΣΟΚ». Στο ζήτημα της «αριστερής κυβέρνησης» συμφωνούν και οι άλλες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά με ορισμένες θετικές διαφοροποιήσεις για το ρόλο του μαζικού κινήματος και με ρήγματα όσον αφορά το κρίσιμο θέμα της ΕΕ που εκφράζονται σε δυνάμεις του Αριστερού Ρεύματος και του Μετώπου ΑΑ, τα οποία καταγράφηκαν στο κίνημα, στην αντι-ΕΕ Πρωτοβουλία αλλά και στο Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων.

Στο χώρο της εργατικής και λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ σημειώνονται σημαντικές διεργασίες μαζικού απεγκλωβισμού και αποχωρήσεων από το κόμμα, οι οποίες επιχειρείται να εγκλωβιστούν σε ένα νέο ρόλο τμημάτων της ΠΑΣΚΕ και ορισμένων πολιτικών κινήσεων από τα πάνω. Υιοθετώντας το αίτημα «κάτω η κυβέρνηση – έξω η τρόικα», έρχονται σε ρήξη με το ΠΑΣΟΚ, χωρίς όμως αυτοτελή γενικότερη προοπτική.

Ο αναρχικός και αντιεξουσιαστικός χώρος στη διαδήλωση της 19^{ης} Οκτώβρη εμφανίστηκε με κύριο «μαζικό φορέα» τις «ανοιχτές συνελεύσεις» ή «πλατείες» γειτονιών, χωρίς πολιτικό αίτημα «κάτω η κυβέρνηση - Έξω η τρόικα - Ανατροπή της επίθεσης», κάτω από τη λογική της «εδώ και τώρα ρήξη με το σύστημα». Στις αντιφάσεις αυτές παρεμβαίνουμε, με βάση τις δημοκρατικές διαδικασίες του μαζικού κινήματος αλλά με καθαρό πολιτικό και αποφασιστικό διαχωρισμό από την δολοφονική πρακτική συγκεκριμένων ομάδων τυφλής και αστικού τύπου βίας. Και, ταυτόχρονα, με πολεμική απέναντι στη δική του ατομικιστική και «ιδιοκτησιακή» αντίληψη και πρακτική. Καθώς και με κριτική στη γενικότερη φιλοσοφική - στρατηγική αντίληψή του για ένα «αναρχισμό - κομμουνισμό της ατομικής προσωπικότητας», χωρίς θεωρία, πρόγραμμα, σχέδιο, με μια «ρήξη» χωρίς εργατικό κράτος ενάντια στους καταπιεστές.

Το ρεύμα του «αγωνιστικού πατριωτικού χώρου», αγκαλιάζει τον όχι μικρό γαλαξία κοινωνικών στρωμάτων που κινούνται ανάμεσα στη μικρή και μεσαία αστική τάξη, στα πολυάριθμα κλασικά μικροαστικά στρώματα, στη σχετικά υψηλόβαθμη υπαλληλοκρατία και στο κατώτερο προσωπικό- που δεν ανήκει στο σκληρό πυρήνα- αστυνομίας και ΕΔ, που πλήττονται από την κρίση. Παράλληλα επιδρά σε όχι ευκαταφρόνητο βαθμό και σε στρώματα της εργασίας. Κουβαλά τον όψιμο και ασταθή ριζοσπαστισμό των μεσαίων στρωμάτων, συμβάλλει στη μαζικοποίηση του αγώνα, αλλά κινείται με μια προοπτική αστικής κυβέρνησης «σωτηρίας», που μπορεί να ηγεμονευθεί εύκολα από μια τη ΝΔ.

4. Η αναγκαία πολιτική συγκρότηση για την αντικαπιταλιστική ανατροπή

Κρίσιμο ζητούμενο για την πολιτική κατεύθυνση του μετώπου και του αγώνα, αλλά και δυνατότητα αποτελεί ο μετασχηματισμός της υπαρκτής, πλέον, σχετικά μαζικής, ριζοσπαστικής ζώνης του αγώνα σε ένα ανώτερο επίπεδο, στο επίπεδο μιας νέας πιο συνειδητής, πιο πλατιάς και οργανωμένης αντικαπιταλιστικής πρωτοπορίας. Γι αυτό, είναι αναγκαία μια τομή, μια συγκεκριμενοποίηση στις νέες συνθήκες της αντίληψης και της πρακτικής μας για το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο, που είναι κρίσιμη για τον πολιτικό στόχο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης αλλά και για τη γενικότερη στρατηγική προοπτική του κινήματος και της επαναστατικής Αριστεράς.

Επιβάλλεται να αναπτύξουμε δημιουργικά και να προωθήσουμε πιο αποφασιστικά τη λογική ότι **το αναγκαίο πολιτικό περιεχόμενο, ιδιαίτερα όταν αναφερόμαστε στο πολιτικό μέτωπο για την αναχαίτιση και την ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης δεν μπορεί παρά να έχει αντικαπιταλιστικό,**

αντικυβερνητικό και αντιΕΕ, αντισυστημικό και ανατρεπτικό περιεχόμενο. Να τοποθετείται σε κρίσιμα ερωτήματα για τη δυνατότητα και τα χαρακτηριστικά μιας νέας κοινωνίας μετά τον καπιταλισμό, το χαρακτήρα των επαναστάσεων της εποχής μας και των δρόμων προσέγγισης τους. Αυτό δεν καθορίζεται αυθαίρετα και εγκεφαλικά. Το καθορίζει η φύση και ο χαρακτήρας του αντιπάλου και της στρατηγικής του. Η ποιότητα, η διάρκεια και το βάθος της επίθεσης που αντιμετωπίζουν ο λαός μας και οι εργαζόμενοι σε όλη την Ευρώπη και διεθνώς. Οι οξύτερες αντιθέσεις των «πάνω» αλλά και οι αγωνιστικές τάσεις και αναζητήσεις των κάτω. Το αναδειχθούν, τελικά, οι τεράστιες δυσκολίες και, κυρίως, οι εκρηκτικές δυνατότητες που φέρνει στο κέντρο της ταξικής πάλης η ιστορική κρίση του καπιταλισμού γενικά, στην ΕΕ και στη χώρα μας, ιδιαίτερα στο φόντο των νέων ακόμα πιο αντιδραστικών φάσεων της αστικής στρατηγικής υπέρβασης της. Από τη σκοπιά αυτή ασκούμε κριτική στις μετωπικές προτάσεις της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής Αριστεράς, εκτιμώντας ως φτωχό το περιεχόμενο τους και λαθεμένο το δρόμο-τρόπο προώθησής του (με εκλογές, με περιορισμό του αγώνα στα όρια ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΕΥ ή με την άρνηση του ΠΑΜΕ για ενωτικό κίνημα -μέτωπο ανατροπής) και, επομένως, αναποτελεσματικές κι ανίκανες να γίνουν μαζικές και νικηφόρες. Με αυτό το σκεπτικό παρεμβαίνουμε και στις συζητήσεις -διεργασίες και διαφοροποιήσεις στον ευρύτερο χώρο της Αριστεράς.

Με βάση και την τελευταία απόφαση της ΠΕ του Σεπτεμβρίου, χρειάζεται επιπλέον να επεξεργαστούμε καλύτερα (και στην ουσία της πολιτικής και στη συνθηματολογία μας) τη σύνδεση του αντικαπιταλιστικού περιεχομένου με το αντιϊμπεριαλιστικό, με μια σύγχρονη αντιμετώπιση των ζητημάτων της λαϊκής κυριαρχίας-αυτοδιάθεσης και της σχέσης εθνικού-διεθνικού που αποκαθιστά η υπό διαμόρφωση νέα πραγματικότητα της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης.

Στο πλαίσιο αυτό, είναι ανάγκη να τοποθετηθούμε, ως ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πιο συγκεκριμένα και να πάρουμε πρωτοβουλίες στο συνολικό επίπεδο του αναγκαίου πολιτικού μετώπου. **Βασική μας επιλογή, ως ΝΑΡ, αποτελεί η πρόταση για αλλαγή του χάρτη στην Αριστερά, για το πολιτικό μέτωπο-πόλο της αντικαπιταλιστικής, σύγχρονης επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς,** ως αυτοτελές ρεύμα αλλά και με σαφή πρακτική κοινής δράσης με όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς ώστε να διευκολύνεται η συγκρότηση ενός κοινωνικού μετώπου ανατροπής.

Το πολιτικό μέτωπο- πόλος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν ταυτίζεται με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Είναι ευρύτερο σε δυνάμεις και βαθύτερο σε επεξεργασίες και ενότητα, αλλά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί ένα κρίσιμο και θετικό βήμα σε αυτή την κατεύθυνση, γι' αυτό πρέπει να ενισχυθεί και να αναβαθμιστεί. Κάποια πρώτα βήματα σε αυτή την κατεύθυνση έγιναν στην πορεία προς τη Συνδιάσκεψη, ωστόσο πρέπει να διανυθεί ακόμη πολύς δρόμος. Πρέπει όμως να είναι καθαρό ότι επιβάλλεται -και στις τελικές διαδικασίες της Συνδιάσκεψης και μετά από αυτή- να εδραιωθεί η συμφωνία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα τέτοιο στόχο, για μια άλλη μετωπική αντικαπιταλιστική Αριστερά και στους όρους προώθησής του.

Στην κατεύθυνση αυτή, είναι αναγκαίο ένα διαρκές ανοικτό κάλεσμα και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για πρωτοβουλίες συνάντησης-συμπόρευσης με δυνάμεις που μπορούν να συμβάλουν στην κατεύθυνση αυτή. Στόχος των παρεμβάσεων και πρωτοβουλιών μας είναι να μετατοπιστούν πιο μόνιμα και σταθερά προς το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο όλες εκείνες οι τάσεις που διαφοροποιούνται προς τα αριστερά από το χώρο και την επιρροή του ΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ, του ΜΜΑ και ευρύτερα της εξωκοινοβουλευτικής ή ανένταχτης Αριστεράς ή οι σχετικά φρέσκες πρωτοπορίες του κινήματος και τις νεολαίες που αναζητούν σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Εκτιμούμε ότι, μέχρι σήμερα, δεν έχουν μορφοποιηθεί οι οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις, που μπορεί να συμπαραταχθούν μετωπικά και σε συνολικό πολιτικό επίπεδο με στόχο την αντικαπιταλιστική ανατροπή. Ωστόσο οι πολιτικές διαφοροποιήσεις είναι ταχύτατες. Είναι σαφείς οι τάσεις για αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και αγώνα και ζητούμενο για εμάς να βρούμε τρόπους ενίσχυσης αυτών των τάσεων.

Στην ενίσχυση- ανάπτυξη- μορφοποίηση αυτών των τάσεων, δεν απαντά η -αναγκαία βέβαια- γραμμή ανάπτυξης- διεύρυνσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ούτε, όμως, μια γραμμή «αριστερού μετώπου», η οποία, εκτός των

άλλων, υποβαθμίζει το κερτημένο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ και υποτιμά όχι μόνο την αναγκαιότητα αλλά και τη δυνατότητα ενός ευρύτερου και πολιτικά βαθύτερου αντικαπιταλιστικού μετώπου, που αυτό μπορεί να συμβάλει σε μια ανώτερη πολιτικά κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς.

5. Η ενίσχυση των υπαρκτών τάσεων που μπορούν να συμπαραταχθούν μετωπικά και σε συνολικό πολιτικό επίπεδο, για να στηρίξουν την ανάπτυξη ενός εργατικού και ευρύτερου κοινωνικού μετώπου ανατροπής, με κοινή δράση των δυνάμεων της Αριστεράς, θα κριθεί σε ένα συνδυασμό προσπαθειών, που πρέπει να περιλαμβάνει:

- Ισχυροποίηση της ANΤΑΡΣΥΑ κυρίως σε ό,τι αφορά την ανάπτυξη-προβολή του αναγκαίου αντικαπιταλιστικού περιεχομένου, καθώς και του πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε όλα τα επίπεδα, όχι μόνο για τον αγώνα της ανατροπής αλλά και για την πορεία μετά. Σταθμός σε αυτό η Συνδιάσκεψη.

- Προώθηση της κοινής δράσης της Αριστεράς στο κίνημα για την απόκρουση-ανατροπή της επίθεσης, με συγκεκριμένες προτάσεις προς ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ. Απευθύνουμε δημόσιο κάλεσμα και στη βάση και στις ηγεσίες, επιχειρούμε σχετικές συναντήσεις, διατυπώνουμε σκέψεις για ευέλικτες μορφές πολιτικού συντονισμού και συνεννόησης για την υποβοήθηση της κοινής δράσης. Βάση το πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ (θέσεις 39-42).

- Άμεση προώθηση πολιτικών και ιδεολογικών πρωτοβουλιών εμπλοκής σε πολιτικό και ιδεολογικό διάλογο, ειδικά των δυνάμεων αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αναφοράς από ΚΚΕ, Αριστερό Ρεύμα ΣΥΝ, δυνάμεις του Μετώπου ΑΑ, εξωκοινοβουλευτική Αριστερά. Αυτό, με ζητούμενο όχι μόνο την κοινή δράση στο κίνημα και τον αναγκαίο διάλογο για τα μεγάλα ερωτήματα που απασχολούν την Αριστερά και το κίνημα, αλλά και το γενικότερο συντονισμό τους σε πολιτικές πρωτοβουλίες που ωριμάζουν μέσα στον κόσμο του αγώνα και της Αριστεράς την ανάγκη ενός ευρύτερου κοινωνικοπολιτικού ρεύματος ανατροπής.

- Ανάπτυξη ιδιαίτερων μάχιμων πολιτικών πρωτοβουλιών με πιο συγκεκριμένο περιεχόμενο, που θα σπάνε το περιοριστικό πλαίσιο της συζήτησης κορυφών και της «γενικής συζήτησης» και θα εμπλέκουν τον αριστερό κόσμο της βάσης σε μια λογική πολιτικής συντροφικής κοινής δράσης. Ένα καλό παράδειγμα σε αυτή τη κατεύθυνση είναι η "Πρωτοβουλία Ενάντια σε ΕΥΡΩ και ΕΕ". Παρόμοιες πρωτοβουλίες είναι αναγκαίες στο πεδίο του σύγχρονου δημοκρατικού ζητήματος, ενάντια στον 'απολυταρχισμό, την αστική οικονομική και πολιτική βία', καθώς και για την πολιτική-κινηματική ενοποίηση των δυνάμεων μιας ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.

6. Για την αναγκαία στρατηγική απάντηση με ένα νέο κομμουνιστικό πρόγραμμα και φορέα

Ο συντονισμός των δυνάμεων της στρατηγικής και προγραμματικής ανασυγκρότησης της Αριστεράς με τη λογική της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, η προσπάθεια για τη συγκρότηση του κομμουνιστικού κόμματος της εποχής μας, του αντικαπιταλιστικού μετώπου και του ταξικού νέου εργατικού κινήματος, είναι πλευρές της πολιτικής μας απάντησης. Δεν περιοριζόμαστε μόνο στην αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, αλλά τη συνδέουμε οργανικά με την αντικαπιταλιστική επανάσταση και τη κομμουνιστική απελευθέρωση.

Με αυτό το σκεπτικό, στο πλαίσιο των διαδικασιών προς το 3ο Συνέδριο του NAP, ειδικά της συζήτησης του κειμένου για το υποκείμενο, να διοργανώσουμε, ως NAP, ανοικτές εκδηλώσεις και δημόσιο διάλογο στο ΠΡΙΝ, με όλες τις ενδιαφερόμενες τάσεις, ομάδες, διανοούμενους, αλλά και τους ανένταχτους αγωνιστές κομμουνιστικής αναφοράς για να θέσουμε στη δοκιμασία της συντροφικής συζήτησης τις ιδέες και τις προτάσεις μας.

Η Π.Ε. του NAP, 22/10/2011

[Tweet](#)
